

J. Oskar Andersen: Jeg har nogle faa Bemærkninger at gøre til den højtærede Kirkeminister i Anledning af den Anmærkning paa Finanslovforslaget, hvorefter Kirkeministeren ønsker, at der skal kunne anvendes 200 000 Kr. af Kirkeskatten til Hovedreparationer og Restaurationer af selvejende Kirker. Det er en Anvendelse af Kirkeskatten, som forekommer mig at være ganske i Strid med Bestemmelserne om denne Lønningsskat, og jeg vil protestere — og jeg tror, at mit Parti i saa Henseende har samme Mening som jeg — mod dette og hævde, at det ikke er lovbegrundet, at man søger at faa disse Penge paa den Maade.

§ 61 i Loven om Folkekirkens Lønningssvæsen, som Ministeren henviser til, karakteriserer tilstrækkeligt Kirkeskatten som en ren og skær Lønningsskat. Der staaer omtalt, hvordan man paa anden Maade kan faa Udgifterne til Vedligeholdelse og Drift af selvejende Kirker dækket. Det er ganske tydeligt, at Lønningsskatten forudsætter, at Skatten gaar til Stiftsøvrigheden og ikke til det enkelte Menighedsraad, altsaa til Lønningsskattens og ikke til Restaureringer af Kirkebygninger. Det Lovkompleks, som J. C. Christensen førte igennem, kom jo i Stand efter meget nøje Overvejelse i Kirkeudvalget, og selvfølgelig er disse Punkter nøje overvejet, saaledes at man heller ikke, som den højtærede Kirkeminister søger at gøre, kan parallelisere den Ordning, der gælder for København og Frederiksberg, med det, den højtærede Kirkeminister ønsker sat igennem for hele Landet. Der er jo helt forskellige Forhold for København og Frederiksbergs Vedkommende, de har en ganske anden historisk Baggrund, og der er som bekendt ogsaa for Københavns og Frederiksbergs Vedkommende ganske særlige kirkelige Forhold til Stede, som gør, at man ikke uden videre kan overføre det Princip, der anvendes herinde, paa det øvrige Land. Jeg behøver kun at minde om Forholdet med Kirkefonden, der bevirker, at den københavnske og frederiksbergske Kirkesag, om jeg saa maa sige, staaer paa en helt anden Grund end for det øvrige Lands Vedkommende.

Det forekommer mig, at det paa et Tidspunkt, da Præstelønningerne i saa høj Grad har været debatteret, og da der end-

ogsaa fra Menighedsraadene er ytret stærke Ønsker om, at man skulde komme Præsterne til Hjælp, er ganske uretfærdigt, at man vil tage Penge, som er betalt udtrykkeligt med det Formaal for Øje at skulle anvendes til Lønningsskatten; og anvende dem til Kirkerestaurationer. Det forekommer mig altsaa, at man først og fremmest maa sige, at dette er en direkte Uretfærdighed mod Præsterne; og naar Ministeren i Øjeblikket ønsker en særlig Kommission nedsat til at overveje Spørgsmaalet om en Sammenlægning af Embeder, fordi Ministeren ønsker derigennem at gøre Kirkebetjeningen enklere og billigere, vel ogsaa for, at det kan komme Præsterne til gode, idet Præstelønningerne eventuelt kan forbedres ad den Vej, er det underligt samtidig at møde et Forsøg fra den samme Minister paa at tage noget fra den, som han selv erkender, ringe Præstelønning, og det betyder jo i Virkeligheden ikke saa lidt, naar man nu denne Gang begærer 200 000 Kr. Hvis det Princip, som er udtalt i denne Anmærkning, føres videre, ved man ikke, hvad der ad Aare kan begæres af denne Lønningsskat, saa det forekommer mig, at man allerede af denne Grund maa modsætte sig Ministerens Ønske paa dette Punkt.

Men det er ikke blot en Uretfærdighed mod Præsterne, det er sandelig ogsaa en Uretfærdighed mod Menighederne. Saa længe Spørgsmaalet om Ejendomsretten til Kirkegodset, om jeg maa bruge dette Udtryk, i Almindelighed staaer hen, saa længe det af Partier her i Rigsdagen forfægtes, at det, som man kalder Kirkens Ejendom, i Virkeligheden er Statens Ejendom, saa længe forekommer det mig, at det Spørgsmaal ikke er debatteret igennem og klaret, saaledes at vi ved, hvordan Staten eventuelt vil stille sig, saa længe forekommer det mig ganske utilbørligt, at man bruger Penge, der er tilvejebragt direkte fra Menigheden selv — idet det jo drejer sig om en Ligning udelukkende paa Kirkens Medlemmer —, til Hovedreparationer og andre Omkostninger ved Kirkehusene, som man eventuelt vil hævde er Statens Ejendom. Thi den Betegnelse, vi har herhjemme, naar vi i Loven taler om selvejende Kirker, er kun Ord, i Virkeligheden viser Loven tilstrækkeligt tydeligt, at Staten har saadan